

"எந்தக் குழந்தையும் நல்லகுழந்தை தான் மண்ணிறப் பிறக்கையிலே - அது நல்லது ஆவதும் தீயது ஆவதும் அன்னை வளர்ப்பினிலே - அது அன்னை வளர்ப்பினிலே..." என்கிறது ஒரு கவிஞரின் பாடல். உண்மை தான். ஆனால் தாய் மட்டும் இதற்குப் பாதிரவாளியல்ல. தந்தையும் தான். நிச்சயமாக குழந்தையிலே எந்தக் கள்ளம் கபடமும் கிட்ட நடத்தையும் பிறக்கும் போது இருப்பதில்லை.

குழந்தை பிறந்து வளரந்து பிள்ளைப் பருவத்துக்கு வரும் போது தான் ஒன்றில் நல்லதாகிறது, அன்றலே கிட்டதாகிறது. மண்ணில் பிறக்கும் போது நல்லதாகப் பிறந்த குழந்தை நாளடைவிலே ஏன் தீயதாகிறது? சற்றுச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

நல்லதாகப் பிறந்த குழந்தையை நல்லதாகவே வளர்த்து வீட்டுக்கும், நாட்டுக்கும், ஏன் மூழு உலகுக்கும் சிறந்த குடும்பமாக உருவாக வேண்டிய முக்கிய பொறுப்பு மூழ்ப் பொறுப்பாக பற்றோர்களின் தலகைகளில் தான் சும்மத் தப்பட்டுக் கிறது.

ஆகவே தான் தாய் மாதிரி அன்றி அக்குழந்தையின் தந்தையும் அதனது ஆளுமை வளர்ச்சிகளிலே அதிக அக்கறை காட்ட வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது.

கருவிலையே குழந்தையின் கல்வி ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது. அக்கல்வியை நற்கல்வியாகப் புகட்ட வேண்டிய பொறுப்பு பற்றோர்களில் தான் தங்கி இருக்கிறது.

ஆக, கருவிலே இடம் பெறும் இக்கல்விக்குக் குருவாகத் தாயும், தந்தையும் தான் தலமை வகிக்கின்றார்கள். இந்த இரு குருமாரின் வழி நடத்தல்களும் வழி தவறிப் போனால் "கருக்கல்வி" பாழாகி விடும். கருக்கல்வி பாழாகிப் போனால் பிள்ளையின் காலம் மூழுதுமான வாழ்வும் பாழாகிப் போகும். இது அத் தலமைறையையே தாக்கும்.

எனவே தான் ஒரு குழந்தை கருவாகும் போது தாயும் தந்தையும் குருவாக உருவாக வேண்டும். எத்தனை தாய் தந்தையர்கள் இப்படி உருவாகிறார்கள் என்பது தான் களேவிக் குறியாக இருக்கிறது. அக்களேவிக் குறி தான் பிரச்சினைக்கு உரியதாக இருக்கிறது.

